

NURŞEN TEKİN

Atakent Anadolu Lisesi
/ İSTANBUL

Liseler Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

ARAF

Kimsesizliğin sesinden akseden namerler, bir ruhun çöküşünden doğan senfoniydi.

Soluk karanlığın çorak gözlerle hükmettiği gecede, genç adam kimsesizliğin kuyusunda yansımalarını izliyordu. Gözleri bulanık bir surete tanık oluyordu, düşüncelerinin rotası bilinmezlikte ve sırtından aşağı süzülen soğuk terler onu afallatıyordu. Kimsesizliğin koynunda soluyordu, karışan her bir nefes onu terk edercesine hızlıca süzülüyordu.

Kim olduğunu anımsamıyordu, nerede olduğunu, saatlerce niçin koştuğunu bilmiyordu. Kasvetin hüküm sürdüğü bu gecede telaşlı adımlarının sebebini ve yansımadaki bulanık suretin kim olduğunu ona fısıldayacak tek bir yıldız dahi yoktu hercai gökyüzünde. Hızla ilerlemeye başladı, çukurlarının içinde yanan gözleri görüşünü puslaştırıyordu, nefesleri düzensizdi, düşünceleri ise darmadağın. Zihni bulanık bir göl gibiydi, yüzeyde veya dipte ne olduğunu göremiyordu, hiçbir düşünceyi hizaya sokup irdeleyemiyordu. Adımları sarsaktı, saçları saatlerce yağmur damlalarının esiri olmuşçasına ıslak ve dağınıktı, gözlerinin ferisi sönmüştü ve hızla yöneldiği karanlık sokakta hiçbir şey seçemiyordu. Bu gecenin ona sunduğu tek aydınlık,

feri sönen gözlerinde tutuşmaya başlamış, korkudan beslenen cılız bir ateşti.

Ciğerleri ihtiyaçla sızlıyordu, soluduğu hava ona yetmiyordu sanki. Dinlenme ihtiyacı hissediyordu lakin yüreğinde amansız bir korku vardı. Sanki ışığı bulmak için ilerlemeyi kesecek olsa, karanlık onu sahiplenecekti ve aydınlığa giden tüm yollar kapanacaktı. Korkuyordu, idrak edebildiği tek şey karanlıkla bezenmiş bir bilinmezlikti. Her adımı aydınlığa değil de bilinmezliğin menziline gidiyordu, sanki geri dönüp kaçası vardı, ancak arkada bıraktığı soluk karanlıktan daha çok ürkütüyordu ruhunu.

Bir ıslığı andıran çığlık, karanlık ve hiçliğin hüküm sürdüğü sokakta yankılandığında genç adam iliklerine kadar ürperdi. Hızla etrafını kolaçan etmeye başladığında, gecenin ağırladığı bu dayanılmaz, ürkütücü sese kulaklarını kapamak istedi. Neydi bu, hiç susmuyordu ve tenine bıçak gibi saplanıyordu. Ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissetti, boşlukta düşmemek için çırpınmaya çalışır gibiydi. Tüm bedeninde aniden hissettiği sarsıcı acının sebebi de neydi böyle?

Yüzü beyaza çalarken, dirayetini kaybettiğini hissetti ve acıyla sarsılmış gözleri uzaklarda, cılız bir parıltıya takıldı. Kalbi sancıyla kasıldı, titrek elini karanlığın içindeki o küçük parıltıya uzattığında, bedeni aniden yerin soğuk kucağına yığılmıştı.

Sonrası bilinmezlikti.

Saatler sonra bilinci yerine geldiğinde, zihni bir zelzeleye kurban gitmişçesine viraneydi. Zihninin arka odalarında sağ kalabilen tek bir şey aradı, tek bir kelime, tek bir mana. Ona tutunacak ve bu karmaşadan çıkacaktı, ruhu titriyordu ve bilinmezlik tenine pranga gibi işlemişti.

Havada asılı duran sessizlik dumanını dağıtan bir ses kulaklarına hücum ettiğinde, kalbi göğsünü tekmelemeye başladı. Birileri nefes alıp veriyordu, bu solukların sesi, genç adamın hassaslaşan kulaklarına öyle net çarpıyordu ki, gücü yetseydi bir tebessüm peyda olacaktı dudaklarında.

Bir rüyadan uyanmışçasına bulanık olan algıları bu sese tutunmak için çırpınıp duruyordu. Kulaklarını tırmalayan boğuk bir ses daha yanaştı sessizliğin tek misafirinin yanına, sürekli tekrar eden, sinir bozucu bir sestiydi bu. Gözlerini aralamaya çalıştı lakin dehşetle irkildi. Göz kapakları adeta birbirine mühürleşmişti, karanlığa yemin etmişti sanki. Onu fark etmeleri için kıpırdanmaya çalıştı ama nafileydi. Bedeni mih gibi yattığı yere çakılmıştı ve elinde parmaklarını oynatacak gücün kırıntılarını dahi bulamadı. Yüreği sıkıntıyla dağlandı, tüm benliği panik içindeydi, düşünceleri korkuya doğru koşuyorlardı, kelimeler cam parçaları gibi etrafa saçılmıştı, algıları valizini toplayarak onu terk etmek için hazırlanıyordu, zihni ise hiçbir isteğini yerine getirmeyen asi bir denizdi şimdi.

“Bizi duyuyor mu?”

Sessizliğin kapısına sertçe indirilmiş bir yumruktu bu, genç adamın benliği bir an için telaşı rafa kaldırdı ve işittiğini irdelemeye çalıştı. Bir erkek sesiydi, tok ve meraklı bir tınıyla bezenmişti, bir fısıltıdan ibaretti. Tek kalemdede sessizliğin defterine imzasını atmış ve çekilmişti. Genç adam hıçkırık istedi, onu duysunlar istedi. Oysa karanlığa ve hiçliğe mahkûm olmuşçasına kimseye ulaşamadı. Bilinci sinsice, geldiği karanlığa dönerken, ferisönmüş gözlerinden bir damla yaş akıtmak istedi lakin boşunaydı, gözyaşları bile çekip gitmişti.

Bir an boşlukta hissetti, çırpındı, bir an içinse koşuyordu. Yine, yeniden. Ayak tabanları yeri paralıyordu. Genç adam hiçliğin sırtlanmış, karanlık sokaktan rüzgâr gibi geçerken, gözlerinin kilitlendiği bir nokta vardı; o cılız ışık yine oradaydı işte.

Oysa o, mesafeyi silip atmaya çalıştıkça, ışık ondan kaçıyor.

Durdu ve soluklandı, alnındaki teri sildi. Bitkince yürümeye başladı, durmak istemiyordu fakat koşmaya da mecali yoktu. Sırtında olabilecek en ağır yük vardı, bilinmezlik her zaman afaltır ve rotanı kaybetmene sebep olurdu; yorar, öldürürdü. Ne

zamandan beri tutsaktı bu karanlığa, anımsamıyordu. Kimsesiz gibi, kendine dahi yabancıydı bu labirente dönmüş karanlıkta. Anlamıyordu, idrak kapılarını çaldıkça o kapılar suratına kapanıyordu sanki. Sorgulamak zihnindeki bir yaranın üzerine tuz serpiştirmek gibiydi.

Anlamaya çalıştığı yerden dağılıyordu sanki tüm sorular, tüm cevaplar.

Tenini yalayan sert bir rüzgâr ile kaldırdı başını, bir an için gördüğü şeyi idrak edemedi. Burası karanlıktı, lakin önu uçurumdu. Şaşkınca etrafına baktı, pek bir şey seçemedi. Ama içi içine sığmıyordu da önündeki uçurumdan aşağıya akıyordu sanki. Hiçliği giyinmiş bir karanlıktan yeğdi bulunduğu yer. Uçurumun dibi görünmüyordu. Gözleri karanlığın bir diğer misafiri olan cılız parıltıya dikildi.

Bu küçük ama sonsuz karanlığında devleşen parıltıya sıkıca sarıldı göz bebekleri. Ondan başka tutunacak bir şeyi yoktu, biliyordu. Elleri ona uzanıyordu, yakalayıp avuç içlerinde büyütme ister gibi. Ona ulaşmak ve bu manasızlığın hükmünü kırmak istiyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, lakin ne istediğini biliyordu.

Aydınlığa tutkun gibi koşmak, onun huzurunda saklanmak istiyordu.

Saçlarını uçuran rüzgârın ninnisine karışan, sürekli duyduğu, ‘dıt-dıt’ diye akseden sesi dinliyordu. Bu sesin bir kaynağı yoktu, karanlıkla bir olmuş, her mecradan kulağına çalınıyordu. Sesi göz ardı etmeye çalışırken, düşüncelerine saplanan bir bıçakla sarsıldı. Eli hızla başına gitti, şakakları zonkluyordu, damarları çatlayacak gibiydi, nihayet acı bittiğinde beyinde yeni doğan bir düşünce hızla gözlerinin önüne serildi. *Yavuz*.

Hatırlamaya başlıyordu. Adı Yavuz’du?

O zihninin içine zerk eden düşünceyi kavramaya çalışırken, birkaç adım gerisinde karanlığa ve sessizliğe meydan okuyarak patlayan bir bomba, düşüncelerini ve bedenini karanlığın kuca-

ğına savurdu. Savrulan bedenine etraftan yükselen çığlık sesleri çarptı, acının sesini duydu. İnsanlar feryat ediyordu. Genç adamın gözleri bir an için aydınlanan etraftaki cisimleri yakaladığında, bir anı zihninin odalarında sergilenmeye başladı.

Bilinci karanlığa gömülüp tekrar gün yüzüne çıktığında saç diplerinde hissettiği nefesle yine o tanıdık hissi yaşadı. O ses yine kulaklarındaydı, solukların havada süzülüşünü hissediyordu sanki teninde.

“Bizi duyuyor, bunu hissediyorum.” dedi bir kadın sesi. O bu sese aşına olan zihninin şaşkınlığını yaşarken, bir el işaret parmağının üzerine kapandı. Bu sıcaklığı biliyordu.

Ve bilinci yine karanlığın pelerinini sırtına geçirdi.

Yavuz, savaşın kollarında can veren bedenlerin arasından yürüyordu, havada asılı kalan ölüm kokusu kanlı harflerle bir daha hiç unutmamak üzere onun ruhuna da yazılıyordu her adımında, gözlerinden firar eden temiz yaşlar savaşın kirli benliğine bir tokat gibi iniyordu. Kollarının arasında silahı, can vermiş arkadaşlarını izliyordu çaresizce gözleri. Kulağına çalınan bir inlemeyle hızla döndü, umutla birilerine yardım etmek için etrafı taradı.

“*Yavuz*”

Acıyla kanağan bu ses tonunu tanıyordu genç adam, yaralı bedenini hızla geriye çevirdi ve “Hasan! Kardeşim, geliyorum! Dayan!” diye bağırdı, ölü bedenlerin arasından ilerlemeye çalışarak.

Ve umudun ölü bedenlerin ruhlarıyla süzülüp gittiği bir anda genç adamın uzattığı yardım elini bedeniyle birlikte geriye savuran bir bomba daha atılmıştı mevzilerine.

Bilinci gidip gelirken korkuyla doğruldu, etrafı bir ateş çemberiyle sarılmıştı. Hasan’ın parçalanmış bedenini seçebiliyordu, bir an için gözleri ayaklarının dibinde duran yaralı bedene ilişti.

O yaralı beden kendisine aitti, kulaklarına dolan acı dolu inleme de.

Ölüm.

Başını ellerinin arasına alarak aydınlığın getirdiği gerçeğe sırtını döndü ve az önce arşınladığı karanlık sokağa doğru koşmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu, bir kalp atışı sonra karanlığın içinden süzülen yağmur damlları gözyaşlarına kardeşlik etmeye başladı. O ise durmadan koşuyor, karanlığın kucacağına çekiliyordu. Az önce suallerle dolu zihninin aldığı yanıtlar bir iğne gibi batıyordu düşüncelerine, o bir askerdi, savaşın ortasında, görev aldığı, tarumar olmuş şehri müdafaa etmek için canla başla siper etmişti aylarca göğsünü. Üst üste atılan bombalar ve kurşun yağmurunda silah arkadaşlarının bedenleri bir bir yere yığılırken o direnmişti, fakat son kalp atışı niteliğinde bir bomba onu da sermişti kanla yıkanan toprağın üzerine.

Şimdi ise burada ne aradığını bilmiyordu, neredeydi, savaş bitmiş miydi? Tüm o insanlara, dostlarına, kardeşlerine ne olmuştu, neredeydiler? O cılız ışığı aradı gözleri, şimdi ay misali parlıyordu semada. Çaresizce onu izlerken karanlığı silkeleyen bir aydınlık doğdu. Hasan, karşısında duruyordu.

Neşeli bir kahkaha attı. “Yavuz, savaş bitti kardeşim! Bitti!”

Yavuz’un ona doğru atılan bedenini engelledi, geri çekildi ve fısıldayarak devam etti, “Onlara dönmelisin, Yavuz. Koş, geldin karanlığın içine doğru koş.”

Yavuz gözlerinden boşanan yaşlarla onun adını haykırıyordu lakin Hasan karanlığa karışmıştı. Semadaki parıltıya son kez baktı ve onu zihninin odalarına gömerek karanlığın içine doğru koşmaya başladı.

Bir gün o güzel, asil aydınlığa koşacağını biliyordu; lakin o gün bugün değildi. Bedeni şokla yere yığılırken, bilinci karanlığa gömüldü...

Yanan gözlerini açtığında beyaz duvarlarla ve makinelerle kaplı bir odadaydı. Soluk alışverişleri yavaştı ve bedeni ona ağır geliyordu. Kulaklarına çalınan sevinç nidasıyla gözleri çevresindeki insanlara takıldı.

“Uyandı!” Şaşkınlık zerk etmişti tüm vücuduna, kız kardeşinin sesiydi bu.

Gerçek ortadaydı şimdi...O bomba onun eceli olmamıştı, lakin günlerce komaya mahkûm etmişti onu. Bir ruhun uyku ile uyanıklık arasında, yaşam ile ölüm arasında süzüldüğü o yerde kalmıştı günlerce, nihayet uyanmış ve gözlerini tekrar açmıştı dünyaya.

Çatlak dudaklarını araladı ve “Savaş bitti mi?” diye fısıldadı. Gülümseyen yüzlerden almıştı cevabını.

Hasan’ı bir an için yanı başında hissetti, onu kimsenin görmediğini biliyordu, Yavuz. Gözlerinden bir damla yaş büyük bir hüznle aktı.

Kanla doğmuş, kanla yıkanmış, azap dolu günler görmüştü genç adam, silah sesleriyle uyanmıştı her sabah, dostlarının bir bir toprağa serilişine şahit olmuştu. Ve ruhu buna katlanamamış, daha iyi bir dünya dileyerek uzun bir uykuya dalmıştı.

Oysa şimdi, güneşin beyaz duvarlarla ve umut saçan insanlarla dolu bir odaya doğduğu, savaşın ve kanın inzivaya çekildiği, barışın kokusunu dimağlarında duydukları bir güne uyanmak güzeldi.

Ve fısıldadı, Yavuz.

“Uyanmak, gökyüzüne umudu kazımak demektir. Uyanmak güzeldir.”